і в зашморгу до тебе долечу
перетин звуків зрине на прицілі
про білі вежі я в дитинстві чув
а котрі з них залишилися цілі

я знаю ти ніколи не була
царівною на пальцях чингісхана
накриє захід сура бездиханна
а ти для тої сури замала

переласкавши грона мужиків
і первородних царенят зронивши
почуєш як за гоном дише кір
жагучим настом покриває ніші

перелиставши очі цуценят
побачиш мій усміхненний відбиток
є виток душу — вирізати сад
з покірних як легенда голих ниток

є бестіарій чистого дощу
на зламі часу збитого докупи
я чув тебе як голос воду чув
не зустрічай мої роздуті трупи